

Larie en liefde

Columns en korte verhalen

Larie en Liefde

Mirjam Kakelbont

Schrijver: Mirjam Kakelbont
Website: www.kakelbont.freeweb.nl
Omslagontwerp: Karoeza
Uitgever: Bookaholics
ISBN: 978 94 631 8876 0
© Mirjam Kakelbont, 2015

Dank aan Roos, mijn multifunctionele manager!

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means without written permission from the author.

Voor mijn twee favoriete mensen.

Vroeger

Keverliefde

Mijn vaders eerste auto was een Kever, en die stond groen te stralen voor ons portiek in Rotterdam.

Een heel fijne auto: stond je op de treeplank wanneer de motor draaide, dan schudde je verrukkelijk heen en weer. Al was de Kever weinig groter dan een koffiemolen, gingen we een dag naar zee dan pasten toch al onze spullen erin. Wanneer de buitenlucht Broertje en mij teveel was geworden, gingen we op de achterbank kop aan kont liggen slapen.

Toen wij groter groeiden, zei mijn vader op een dag dat we aan een grotere auto toe waren. Broertje en ik wisten dat de tijd van afscheid nemen van de Kever aangebroken was, en dat ging ons aan ons hart.

‘Heerlijk juist een grotere auto,’ acteerde mijn moeder opgewekt. Haar stem klonk echter alsof ze bang was wroeging te krijgen.

De Kever werd verkocht aan een “verwende jonge kerel.” Behalve verwend, bleek hij geen incasseringsvermogen en een ultrakort lontje te hebben.

Wij woonden intussen op de negende verdieping van een flat, en in de diepte zag Broertje ons oude karretje door de straat racen. Verheugd wees hij naar beneden. Wij keken toe hoe onze groene ex een parkeervak wilde indraaien, maar een andere auto hem net voor was. De jonge Kerel reed achteruit, gaf gas en reed met geweld tegen de geparkeerde auto aan.

Mijn moeder kon een huivering niet onderdrukken. We

hadden al die jaren goed voor ons autootje gezorgd: op tijd zijn natje en droogje in de garage, en zijn buitenkant gewreven tot-ie blonk. En nu was dit onze dank. Volmondig wenste ze de jonge Kerel een hoofd toe dat spoedig kaal zou worden van de schurft.

Van auto's heb ik nooit verstand willen krijgen, maar dat pok-pok-pok geluid herken ik uit duizenden, en dat eerste nummerbord vergeet ik nooit.

Schijtmus

Aangeslagen ligt het vogeltje op de veranda. Het musje is net tegen het raam gevlogen, en hyperventilerend staan Broertje en ik er omheen. Snikkend, en met de stem drie volumestreepjes hoger, vragen we aan onze moeder:

‘Lee-hee-heeft-ie nog?’

Wij scharen ons nog wat dichterbij het vogeltje. Hij beweegt niet.

‘Dood,’ zegt mijn moeder. Ze houdt niet van ingewikkeld. Waarom moeilijk doen als je het kort en krachtig zeggen kan?

Voor de zekerheid blaast ze tegen de veertjes. Onverwacht beweegt er een pootje.

Wat nu? Beetpakken? Lekker fris, denkt mijn moeder, maar ze zegt het niet.

Waar laat je zo’n diertje als je het niet te vondeling kan leggen in een nest? Wacht...het conducteurspetje van mijn broertje ligt voor het grijpen.

Er zit weinig leven in het musje. Mijn moeder heeft een papje gemaakt van brood met melk, en probeert dat met een lucifertje in het bekje te wurmen, maar het beestje reageert niet. Kort gezegd is-ie maar goed in één ding: hij heeft het hele petje onder gescheten. De bodem is een wit plakkaat.

Twee uur en talloze gebeden later krijg ik twee kwartjes voor de tram. Het petje met het musje houd ik vast zoals een angstige bejaarde een tasje beethoudt.

Bellen hoeft niet, want bij de dierenarts staat de deur open. Aarzelend wandel ik naar binnen. Er zijn maar weinig

mensen. Als de dierenarts me ziet, tovert hij een glimlach op zijn gezicht, en spreekt de geruststellende woorden: 'Ah...een musje, leg 'm daar maar neer, dan kijk ik er straks naar.'

Met tegenzin neem ik afscheid. Ik probeer mezelf moed in te spreken, maar er is één gedachte die zich steeds aan me opdringt: wie gaat dat betalen? Of zou de dierenarts het uit goedheid doen? Ik ben er niet gerust op.

Ik weet niet hoe het met het musje is afgelopen; wel dat het nooit meer is goed gekomen met het conducteurspetje.

Floris

‘Weet je nog, Mirjam, dat je verliefd was en met ‘m wilde trouwen?’

Een regelmatig terugkerende vraag van mijn moeder op verjaardagsvisites. Meestal zeg ik iets van: ‘Ik krijg de kans niet om het te vergeten,’ maar voor deze ene keer zal ik het ridderlijk toegeven, echter op voorwaarde dat ik er daarna nooit meer één woord over wil horen.

Zes was ik, of misschien al een beetje zeven, toen ik met mijn kleine meisjesbillen op het puntje van onze blauw met gele bank ging zitten, met mijn gezicht vastgeklonken aan de televisie. Zodra de muziek aanzwol, draaide mijn verliefde hart overuren, en werd ik overweldigd door een niet te omschrijven gevoel van blijdschap. O...de blonde ridder die zulke stoere dingen deed, in een kasteel woonde en kon vechten als de beste. Dát was precies de man waar ik naar op zoek was.

Ik wist wat mij te doen stond: ik ging mijn vrijer een uitnodiging sturen met me te trouwen. Wat mij betreft hoefden we alleen de datum nog te prikken.

In de tv-serie was Floris een beetje verloofd met Ada. Dat ze me niet lekker. Ik zag al op afstand dat ze dom was, en mooi was ze ook niet met haar pinnige, zwarte ogen. Ze droeg stomme kleren en op haar hoofd stond een lelijk soort roepstoeter. Haar enige rol was zwaaien met een zakdoek. Mijn eerste daad als mevrouw Floris zou het verbannen van dat domme wicht zijn.

Na het posten van mijn liefdesbrief deed de postbode er weken over mij een antwoord te bezorgen.

Toen ik het eindelijk kreeg, rukte ik de envelop stuk, en werd teleurgesteld tot op mijn bot: er zat welgeteld één zwart/wit foto in. Niet eentje van mijn beminde alleen, nee, alle spelers uit de serie stonden er op. Ook Ada. Ik schudde nog met de envelop, maar er zat zelfs geen briefje van Floris in dat-ie op me zou wachten tot ik oud genoeg was met hem te trouwen.

Mijn hart was gebroken. Tot overmaat van ramp was de tv-serie afgelopen, en uitzending gemist bestond nog niet. Ik vermoed dat ik hysterisch heb staan gillen.

Pang, pang, pang!

Luidkeels christelijke liederen zingend trekt hij door de straat.

De buurt glimlacht: daar heb je dat keurige kereltje weer dat de voering uit zijn keel zingt. Zie die blonde haren en lieve snoet: dat ventje komt later goed terecht.

Na het drinken van een glaasje ranja en het verorberen van een spekkie, voltrekt zich thuis een verandering: hij wil ten strijde trekken. Hij mag dan de trots hebben van een ridder, met een slap speelgoedzwaard is het slecht vechten, dus grijpt hij zijn pistool, en richt het uit op mij: pang, pang, pang! Broertje vindt het van zichzelf ook een rotstreek, maar ik sta nou eenmaal het dichtst bij 'm in de buurt.

Na het schieten is binnen een poep en een zucht de woonkamer vergeven van de kruitdampen.

Mijn moeder – die ons altijd met een soort derde oog in de gaten houdt – heeft er onmiddellijk genoeg van. Reinheid, rust en regelmaat, staan hoog aangeschreven in haar opvoeding.

‘Ga jij maar buitenspelen,’ zegt ze tegen m’n broertje.

Broertje gespt zijn holster om, zet zijn cowboyhoed op en loopt knallend door het trappenhuis.

‘Zeker weer dat schorriemorrie van boven,’ zeggen de keurige bewoners van ons portiek. Ze snappen niet dat voorbeeldige ouders zulke losgeslagen kinderen kunnen hebben. Alleen omdat Broertje een keer de zinken vuilnisemmer op ons balkon in brand heeft gestoken, en met een "geleende" hengel van een buurman is wezen vissen. Hij

heeft het beide maar één keertje gedaan, maar heeft het al twintig keer moeten horen. Zo kinderachtig.

Buiten ronselt hij zoveel mogelijk buurjongetjes voor zijn missie. Hij hoopt dat er een vrijwilliger tussen zit die indiaan wil zijn, en bereid is zich neer te laten schieten door zijn klappertjespistool.

Mijn broertje is voor niemand bang.
In ieder geval niet overdag.

's Nachts is een ander verhaal. Dan roept hij angstig in zijn droom: 'Papa! Ze doet het weer: Mirjam pakt mijn pistool af!'

Fijne herinneringen... Had een drone maar privéopnamen gemaakt.

Zoete herinneringen

In Rotterdam zat vlak bij de lagere school de sigarenzaak van Stuit.

Buiten hingen verschillende automaten met sigaretten.

Binnen zat meneer Stuit op een kruk achter zijn toonbank gelijk een vorst op een troon. Hij beheerde het walhalla voor de jeugd.

100-plussers herinneren het zich vast nog: duimdrop, zoute rijen, zoethout, salmiakknotsen, zwart-wit staven, limonadepoeder, schuimblokken, trekdrop, Belga's, toverballen, borsthoning, spekkies...

Het was rennen als de bel voor de pauze klonk, want de "openbare stinksigaren" werden op hetzelfde tijdstip losgelaten en iedereen wilde als eerste bij de feestelijke winkel aankomen.

Onderweg had je al bedacht wat je wilde kopen, want je stuiver kon je maar één keer uitgeven.

Ik vond al het snoepgoed lekker, maar met één soort deed je lekker lang.

Meestal zei ik dan ook tegen meneer Stuit: 'Een pakje Bazooka's alstublieft.'

Ik schoof mijn stuiver naar de oude man, hij deed het glazen deksel van zijn toonbank open en pakte mijn felbegeerde snoepgoed.

Zodra je de verpakking openscheurde kwam de zoete lucht je tegemoet. De kauwgom stond stijf van de roze kleurstof maar dat gaf niet want de medische wetenschap had het nog niet voor ongezond verklaard.

Het lekkers zat verpakt in een vettig papiertje waarop aan de binnenkant een piepklein stripverhaaltje van Bazooka Joe stond.

Je moest flink kauwen om de bonk soepel te krijgen maar daarna kon je er werkelijk gigantische bellen mee blazen. Had je zo'n joekel gefabriceerd en liet je 'm klappen dan zat je gezicht van je kin tot je kruin onder de roze kauwgom. Aan het eind van je pauze stopte je je bonk in het stripverhaal en in je broekzak.

Kon je thuis moeilijk afscheid nemen van je roze stopverf dan liet je hem overnachten in een glas water.

Dankzij Dick Swaab weten we dat (kauwgom) kauwen goed voor de hersenen is, want het houdt ze in beweging. Zijn mijn stuivers toch nog goed terecht gekomen.

Prijs je rijk

Broertje en ik waren in onze jeugd in Rotterdam rijke kinderen. Hij mocht dan geen elektrisch treintje hebben, en ik niet naar judo-les, wij hadden iets onbetaalbaar: een schooltuintje. Het was onze kans onbekommerd smoezelig en smerig te worden, want onze moeder – nauwe verwante van Mevrouw Helderder – hield niet van vieze kinderen.

In ons schooltuintje mochten we minuscule zaadjes in regeltjes friemelen. Om te beginnen de beginletter van je voornaam. De Sterrekers groeide als een tierelier; we vonden het alleen niet te eten.

‘Lekker op een boterham met kaas,’ probeerde onze groenteleraar nog, maar Broertje en ik wisten wel beter: er gaat niets boven boterhammen met chocoladepasta.

De radijsjes konden ons ook gestolen worden, want die prikten op ons tongetje.

Zaaien en opkweken is zwaar werk: het kost kilo’s geduld. Toch gingen we zorgeloos door het leven.

Leuk dat het schoffelen en harken was! En we mochten alles water geven met de gieter. Dus ook de voeten van onze vriendjes. Het plezier droop er van af.

Als alles goed verzorgd was, ging het hek weer op slot. Gelukkig maar, stel je voor dat je rode kool net rijp was, of je een kneiter van een bloemkool had, en er een ander mee vandoor ging. Niet dat we gecharmeerd waren van ongeacht welke soort kool...

Andijvie bleefden we ook niet. Eigenlijk hielden Broertje en ik sowieso niet van gezond eten, en dus zaten we met die

niet gegeten groente in ons maag.

De oplossing was nabij: mijn broertje beschikte al jong over een levendige handelsgeest. Wij zouden een wandelende groentekraam gaan beginnen, en rekenden ons nog rijker dan we al waren.

Het is er helaas nooit van gekomen: we gingen verhuizen naar het platteland.

Daar waren heel fijne dingen waar je ook vuil van kon worden: weilanden, koeien, sloten en kikkervisjes. Alleen geen schooltuintjes.

Rekel

Op mijn zesde verjaardag kwam ik in het rijke bezit van een platenspeler. Zeer tot ongenoegen van mijn broertje, want hij had 'm liever gekregen.

Ik draaide vooral singletjes. Daar moest ik voor sparen, en om dat leed te compenseren, kreeg ik er enkele van ooms en tantes. Puur omdat ze er zelf vanaf wilden. Ik kreeg single van een kinderkoor dat: “Hoor daar zingt de nachtegaal...” zong. Je reinste kindermishandeling.

Broertje kreeg ook plaatjes en die draaide hij dan op mijn pick-upje.

Een nummer dat we vijftig tinten grijs hebben gedraaid was: “Huilen is voor jou te laat” van Corry en de Rekel. Tot mijn broertje het zo zat was, zijn ieniemienie zakmes pakte en een kras op het vinyl maakte. Daardoor bleef de plaat op hetzelfde punt hangen en zong Conny steeds alleen het woord “huilen,” waarbij ze een snik in haar stem had. Zo mooi hadden Broertje en ik Corry nog nooit horen zingen; we vonden het beslist een verbetering.

Helaas wilden Broertje en ik altijd net een verschillend plaatje draaien, en konden we niet op onze beurt wachten, wat voor een dagelijkse oorlogvoering zorgde. Ten einde raad kochten mijn ouders voor hem ook maar een platenspelertje.

Toen begon het gedonder pas goed, want hij en ik wilden qua geluid boven elkaar uitkomen.

Omdat zakgeld dun gezaaid was, bleven we alles doen om aan gratis platen te komen.

Onze Oma had een lieve buurvrouw die ons wel een pleziertje wilde doen. Zij gaf ons lp's van Tante Leen en Johnnie Jordaan. Dat trok ons Rotterdamse hart niet. Broertje en ik besloten ze als sjoelschijven te gebruiken. Over het gladde zeil van de gang in het bejaardenhuis, schoven we het vinyl onder de deuren door. Tot Broertje een beter idee kreeg: 'Kom mee naar buiten, dan gaan we ze daar als frisbees door de bosjes scheren!' Ik geef het toe: het was ondankbaar, maar buurvrouws: 'Veel plezier' was in elk geval niet tegen dovenmansoren gezegd.

Driewieler

Mijn broertje had vroeger een driewielertje. Een echte met een laadbakje erachter. Wat was ik daar jaloers op! In die kiepbak gooide hij stoer zware stenen en grote knikkers, want die maakten tijdens het rijden lekker veel herrie. Op de driewieler maakte hij de binnentuin onveilig. Die stadstuin was weinig meer dan een onnozel stuk grond tussen twee lange huizenrijen, waar een enkele geluksvogel een klein tuintje had. Eromheen stond een hoge muur. Broertje wilde de wereld buiten de tuin ontdekken, maar daar was onze moeder nog niet aan toe.

Op een kwade middag sjeesde hij hard door de binnentuinbocht. De knikkers rolden woest door de laadbak en het grind spatte in het rond. Ik keek toe hoe hij zijn benen uit zijn lijf reed met een kromgebogen rug. Plots was een boom de weg op komen lopen. Broertje maakte een sliding naar rechts, reed een privétuintje binnen waar ter stond alle Afrikaantjes geliquideerd werden. Met een doffe dreun belandde de berijder tussen de Begonia's. Afrikaantjes en Begonia's... Daar trekt zelfs een fatsoenlijke geit zijn neus voor op. Helaas dacht de eigenaar daar anders over.

Ik had alles gezien, maar zou daar thuis niets over zeggen. Zo zat ik als grote zus niet in elkaar. Tenminste, als ik een rondje op Broertjes fiets mocht rijden. Ik leed namelijk enorm onder het schrijnend gebrek van een rijwiel. Maar nee, het mocht niet. Dan vroeg mijn broertje er toch zeker zelf om.

Na die slopende rit zwaaide mijn moeder thuis met haar pantoffel en ontplofte zowat.

Broertje brulde van schrik, en ik moest huilen omdat mijn moeder me een ondankbaar meisje vond. Ik had immers een prachtige plaspop? Ja, een plaspop zonder plassertje. En dat terwijl de dokter een fobie voor poppen bij me had vastgesteld.

Kleine wasjes, grote wasjes

Mijn moeders trots stond wegens plaatsgebrek niet in huis, maar tweehoog achter op ons balkon. Een enorme joekel van een wasautomaat, waar mijn vader een houten bekisting omheen timmerde, zodat het apparaat de echte Hollandse winters kon trotseren.

Tevreden draaide mijn moeder kleine en grote wasjes in haar wasmachien.

In mijn kinderogen was dat apparaat maar een saaie doos. Nee, dan dat ding wat er naast stond: een handwringer! Je stopte een natte lap wasgoed tussen twee rollers, draaide aan een grote hendel en al het water stroomde eruit. Als je niet uitkeek, liep het water in een stroompje langs je arm naar beneden en via je benen zo je schoenen in. O, dat geklieder. Maar ik mocht er alleen maar naar kijken en aankomen niet. Je begrijpt: die droger moest en zou ik uitproberen. Als ik de kans kreeg.

Eindelijk: mijn moeder stond te kletsen met een buurvrouw, en ik glipte stiekem het balkon op. Nee hè, zag ik mijn kans schoon, viel er niets te wringen... Nergens wasgoed of een vieze, oude dweil te zien. Maar wacht eens, daar hingen mijn moeders rubberen sophandschoenen. Gretig graaide ik er eentje van de drooglijn en hield 'm tegen de rollers van de wringer.

Het draaien viel nog best tegen; ik had allebei mijn handen nodig om dat ding op gang te krijgen.

Vreemd, wat zag die handschoen er raar uit. Opzwellen, niet normaal! Maar nu ik eenmaal aan het wringer was, zou ik